

Kazusy – zobowiązania alimentacyjne

Kazus 1

Obywatele polscy Andrzej C. i Katarzyna Z.-C. od 2003 do 2009 r. wspólnie przebywali w Austrii, gdzie oboje pracowali. W 2009 r. Andrzej C. wniósł do sądu w Wiedniu pozew o rozwód; sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu za zgodą pozwanej na podstawie właściwego prawa polskiego (zob. § 20 ust. 1 w zw. z § 18 ust. 1 pkt 1 austr. p.p.m.), nie orzekając o winie. Z uwagi na trudną sytuację majątkową Katarzyny Z.-C., która zagroziła mu pozewem, w ugodzie pozasądowej Andrzej C. zobowiązał się, że będzie jej co miesiąc płacić kwotę 400 euro tytułem alimentów. W 2010 r. Katarzyna Z.-C. wróciła do Polski, podczas gdy Andrzej C. został w Austrii wraz z nową partnerką.

W 2014 r. Andrzej C. wniósł o ustalenie, że jego obowiązek alimentacyjny wygaśnie na podstawie art. 60 § 3 k.r.o. W odpowiedzi Katarzyna Z.-C. wносиła o oddalenie powództwa argumentując, że zgodnie z przepisami prawa austriackiego, na której była oparta ugoda, obowiązek dostarczania środków utrzymania zależy wyłącznie od sytuacji majątkowej byłego współmałżonka uprawnionego do alimentów i nie jest ograniczony żadnym terminem (§ 66 i nast. austr. ustawy o ujednoczeniu prawa o zawieraniu i rozwiązywaniu małżeństw w kraju Austria i na pozostałym terytorium Rzeszy z 6 lipca 1938 r.).

Kto z małżonków ma rację co do prawa właściwego dla istoty sporu?

Kazus 2

W maju 2011 r. obywatelka polska Janina S., aktualnie na stałe przebywająca w RP, działając jako przedstawiciel ustawowy pozwała przed sąd w Kielcach swojego partnera Janusza B., przebywającego od 4 lat w celach zarobkowych na terytorium Wielkiej Brytanii, o dostarczanie środków utrzymania wspólnej małoletniej córce stron, Natalii S., urodzonej dnia 10 kwietnia 2010 r. w Edynburgu.

Sąd Rejonowy wydał wyrok zgodnie z żądaniem pozwu, nakazując pozwanemu Januszowi B. wypłacanie do 15. dnia każdego miesiąca kwoty 800 zł do rąk powódki.

W apelacji od powyższego wyroku Janusz B. zarzucił brak właściwości prawa polskiego, na którym został oparty wyrok. Do apelacji dołączył kopię ugody zawartej z matką w 2010 r., spisanej w języku angielskim przez doradcę prawnego (*solicitor*) i podpisanej przez obie strony, w której zawarta była klauzula, iż na podstawie prawa szkockiego powód zgadza się dobrowolnie pokrywać zobowiązania w związku z utrzymaniem dziecka do kwoty 150 funtów miesięcznie, z zastrzeżeniem możliwości żądania jej obniżenia, gdyby na skutek utraty źródła zarobków jego sytuacja materialna uległa pogorszeniu. Janusz B. twierdzi, że na początku 2011 r. zwolniono go z firmy budowlanej, w której był zatrudniony. Obecnie pracuje dorywczo jako kelner, utrzymując się głównie z zasiłków z pomocy społecznej.

Jakie będzie prawo właściwe dla istoty rozstrzygnięcia w instancji odwoławczej?